

EXTRA ZÁŮITKY S MĀM EX

Stáda, 26. února 2020

Já jsem dášně nerada jezdím nakupovat - tedy do obchodů, natož do ciziny - a pokud už kam do jiných zemí, tak se kochám rodou, cizí kulturou, architekturou, jejich jídlem a pitím. Ovšem když cest za hranice jsem si už habaděj, jen v trochu jiném duchu... Má exmanžel je totiž milovníkem techniky (asi jako každý chlap), motorek a hlaut - už od dob, co jsem ho poznala - a to mu bylo tehdy 17 let.

Myslím, že je to nemoc, kterou se nikdy nezbavím. Když Trpě - dodnes - kdyby neovlastnil garáž, tak je to jeho poslední hodina. Když jsem s ním zaala chodit, koupil nějakou zelenou motorku od vojáka za 500,- Kč (tenkrát to byly peněžně), byla nepojízdná, tak jsem tlačit odněkud z druhého konce Prahy až na Prahu "západ, kde bydlel". Když to malinko zkrátím: pak jsem Velorex, fiátka 600, 850, několik iguláků, fordů, mercedesů... a ještě mnoho a mnoho jiných aut, protože byl poslednějším kutánem v garáži (já jsem si soukromě myslím, že už se narodil zamazaný od vyjetého oleje a s nímž se mým v ruce).

To on vždy koupil auto (pokud se tomu tak dalo - kat) v absolutně dezolantním stavu za babku a po nocích a víkendech to dělal dohromady. A pak s tím chvilí pojezdil, ale to už ho zas nebavilo a tak to rychle prodával, protože mezitím našel něco, co bylo lepší - a zase v prima katastrofálním stavu, a tímž za babku (vždy mi podrobně vysvětlil ty věci, já jsem je hezky pochopila a nediskutovala) a zase to mohl dělat dohromady a tímž se, jak to bude jednou krásně.

Fakt je, že byl a je (co se plechoviny týká) machr nad machry neboli kouzelník, dokázal s plechem naprosto všechno, které jsem nerozuměla; ale já často musela asistovat. Například jako pomocník na táhání motorů, odvzdušňování brzd a rychlé chlazení vodou na smršknutí, tuhle přítel, tohle podržená - a jině - Takže si ho pamatujeme - já i dáti - v jinou jen z té garáže, černě jak botu (občas jsem jen bledě brávele okolo očí, když si sundal světlé skvělé brávele), ale nesměrně spokojeně smívem a štěstím v duši. Když jsem ho občas zcela našilně zlomila, aby s ním jel kam jen na půllet, tak byl celou dobu dášně dopřilej a předstával si, co by za tu dobu mohl udělat v garáži. Takže to bylo docela marně silně.

Zato

Já byla vždycky velká věšleťka a jakmile nastalo jaro, už mě to bralo. Vzpomínám si, jak jsem jednou takhle vyrážela s bačkou na zádech a dášně za ruku, a jak manžel dopřilej tím, že mu odcházející - jeho pomocník z garáže (a taky možnost teplého guláše s knedlíky), šel za ním na půl vesnice za plotem: "Doufám, že se vrátí a až na podzim!!!" Jistě to věšleťka nemyslel, protože to by ho zabilo, dášně v té garáži sám. Ale nesměrně opomenout ty pozitivy - zase jsem si vozila zadek každé půl lrok jině autem a k jeho velké pochvalě štěle lepší a lepší. Což za minulého režimu úplně super nebylo, se takhle zbytečně zviditelovat. Naštěstí - za půl let na to přišla sametová revoluce a s tím celá ta krásná svoboda a podnikání, co tu teď máme v plném kráse.

Manžel tehdy ještě dával s kamarádem a dostali od nějakých utečených ACEch ze západní Německa kájeft, vozit sem bouráky nových aut, které tam oni sehnali, tady se to dělalo, aby bylo auto jako nové včetně laku, já jsem měla interiér a šup s ním zase zpřítky do Německa. Kájeft to byl super, jezdilo se Mercedesem s předním vozem na přednípravu osobních automobilů. Po oběd se vyjelo z ACEch, když po půlnoci jsme dorazili na místo. Tihle ACEci bydleli přímě -

hTMbitova na faTMe, m^{li} p^t mal^½ch d^t-, nikdy jsem tam vlastn^Ā ani ve dne nebyla. V noci, v tom hrobov^Āom tichu, se tam auta pTMetahovala z pTMĀ-v^Āsu na pTMĀ-v^Ās, hotov^Ā se pTMiv^ĀĀ^¾ela a nabouran^Ā se zas odv^ĀĀ^¾ela zp^Āt do Ā^Āech, hluk se pTMitom nad^Ālal Ā^Āasnej, pan far^ĀĀTM byl asi obdivuhodn^Ā Ā^{lo}v^Āk se svatou trp^Ālivost^Ā-, anebo byl t^ĀĀ^¾ce nahluchlej, t^ĀĀ^¾ jsem ho nikdy nespTMila.

Po pTMelo^¾en^Ā- aut jsme u nich dali kafe, kter^Ā bylo st^Āile v ob^½v^Āku na stole pTMipraven^Ā v termosce, a zase jeli nazp^Ātek do Ā^Āech. Na hranic^Ā-ch nikdy Ā^Ādn^Ā v^½razn^Ā probl^Āmy nebyly, v^Ā je prob^Ā-halo docela hladce. S t^Ā-mto podnik^Ān^Ā-m t^ĀĀ^¾ souvisely n^Āv^Āt^Āvy tamn^Ā-ch vrakovi^ĀĀ^Ā, co^¾ byly pro m^Āho exman^ĀĀ^¾ela poka^¾d^Ā n^Āco jako v^Āinoce, d^Āsn^Ā to toti^Ā miloval. Lidi, tam se v^Āim tenkr^Āit na^Āily tak kr^Āsn^ĀĀ^½ auta a v^Ābec v^Ājechno mo^¾n^ĀĀ^½, jako r^Ādia a repr^Āiky, a Ā^¾e n^Āmci jsou na to dost ul^Ā-tl^ĀĀ^½!! Dokonce i j^Ā m^{li} vlastn^Ā- n^ĀĀTMad^Ā-Ā^{ko}, proto^¾e jsem m^{li}la dv^Ā zdrav^Ā ruce a musela jsem odmontov^Āvat v^Āje, co se hodilo a bylo potTMeba - a^¾ se ze mne kouTMilo. Koncem dne jsem byla Ā^{ern}Ā jako v^Ājichni ostatn^Ā-, a kdy^¾ jsem si do k^Āiltovky str^Āila sv^Ā dlouh^Ā blon^Ā-at^Ā vlasy, nikdo ob^Ā holku nehledal.

Jednou zase kamar^Ād domluvil, Ā^¾e tam v n^Āmecku prod^Āvaj^Ā- sklad s n^Āhradn^Ā-mi d^Ā-ly na auta. A tak jsme ho za slu^Ānou cenu koupili. Jelo se tam vysok^ĀĀ^½m a dlouh^ĀĀ^½m Tranzitem, v^Āci^Āky to byly opravdu drobn^Ā a bylo jich asi milion, a kdy^¾ nap^Ā-Ā^{ju}, Ā^¾e jsme to auto nacpali doslova a do p^Ā-smene v^ĀĀ^Ā-m a^¾ po stTMechu, jeden to je^Āt^Ā dr^ĀĀ^¾el a druh^ĀĀ^½ rychle zabouchl dve^Āme, aby to nevypadlo, a hur^Ā jelo se dom^Ā.

Na Rozvadov^Ā, asi po ho^Āce Ā^{ek}Āⁿ-, po n^Ājs cht^Āli soupis v^Āech v^Āc^Ā-, kter^ĀĀ^½ jsme samozTMejm^Ā nem^{li} a ani auto nebylo zape^Āet^Ān^Ā. Tak pr^ĀĀ^½ vylo^Āit a sepsat. Myslela jsem, Ā^¾e si snad d^Ālaj^Ā- srandu, ale oni Ā^¾e n^Ā, a jestli se n^Ām to nel^Ā-b^Ā-, tak a^Ā se vr^Āt^Ā-me. A tak jsme to oto^Āili a nabrali sm^Ār jin^ĀĀ^½ pTMechod, za dv^Ā hodinky jsme tam byli, jen^ĀĀ^¾e z Rozvadova to tam mezit^Ā-m sta^Āili zavolat v^Āetn^Ā popis u auta a na^ĀĀ- SPZky. Tak^¾e n^Ām ĀTMekli to stejn^Ā a nakonec n^Ām nezbylo, ne^¾ to skute^Ān^Ā v^Ājechno ve dvou vylo^Āit a za^Ā-t sepisovat, trvalo v^Āim to dlouh^Ā hodiny a^¾ do p^Ā-noci. Po t^Ā n^Ājs tam nechali jako zlo^Āince je^Āt^Ā p^Āir dal^ĀĀ^Ā-ch hodin, ne^¾ pr^ĀĀ^½ sep^Ā-Ā^Ā- pap^Ā-ry... no, nechali n^Ājs p^Ākn^Ā vydusit, neTMĀ^Ādi.

PTMĀ-Ā^Ā zas jsme tam takhle jeli ve Fordu Tranzitu, velk^Ā akce - asi sedm kluk^Ā a j^Ā. Cel^ĀĀ^½ den se odmontov^Āvalo na vrak^ĀĀ^Ā-ch a ve^Āer se kluci rozhodli proj^Ā-t no^Ān^Ā-m m^Āstem a prozkoumat uli^Āky I^Āsky. Bohu^Āel, m^Āj protestuj^Ā-c^Ā- hl^Āsek nem^{li} Ā^ĀĀ^Ādnou v^Āihu, a tak mi nezbylo ne^¾ j^Ā-t s nimi. To jsem netu^Āila, Ā^¾e tohle bude jen za^Ā-Ā^Ātek. Zd^ĀĀ^Āen^Ā jsem se rozhl^Ā-Ā^¾ela kolem sebe - s o^Āima p^Āmetru pTMed sebou, zat^Ā-mco kluci byli v sedm^Āom nebi. Najednou se objevil bar s n^Āpisem pip-Ā^Āou, kluci se tam okam^Āit^Ā vrhli a po cest^Ā mi rychle vykl^Ādali, o Ā^{em} to je. (Bylo to pro m^Ā dost hrozn^Ā si pTMedstavit, Ā^¾e n^Āco takov^Āho nav^Āt^Ā-v^Ā-m.)

Kluci Ā^{ek}ali frontu u vchodu a ne^¾ se tam dostali, sta^Āila jsem se ztratit ven. Ā^Ā-kala jsem si: po^Āk^Ām na n^Ā, budu se toulat po ulic^Ā-ch a koukat do obchod^Ā. Jo, ale: neu^Āila jsem ani dvacet metr^Ā a u^¾ jsem m^{li}la z ka^Ād^Ā strany zah^Ākl^Ā za p^ĀĀ^Ā dva o hlavu vy^ĀĀ^Ā- N^Āmce, kteTMĀ- cosi blekotali a t^Āhli m^Ā pry^Ā, j^Ā nerozum^Āla ani slovo, d^Ās!

Ale ne^¾ jsem se nad^Āila (kluci mezit^Ā-m zjistili, Ā^¾e nejsou v pln^Āom po^Ātu) dva z na^Āich vyl^Ā-tli od vchodu a ne^¾ jsem sta^Āila mrknout, oba vetTMelce odrazili. No, po rychl^Āom vysv^Ātlen^Ā-, a^Ā neblbnu a jdu s nimi, nebo Ā^¾e si u^¾iju v^Ā-c, ne^¾ by se mi mohlo I^Ā-bit, jsem se vzdala sv^Āho n^Āpadu. A tak jsme nav^Āt^Ā-vili pip-Ā^Āou v baru, kde jsme si dali n^Āco k pit^Ā-, byli tam sam^Ā-chlapi, kter^Ā obsluhovaly kr^Āsn^Ā Ā^¾eny velmi spo^Āme od^Ān^Ā a ve sklen^Ān^Āom v^Āilci

uprostá™ed daláĳ- opravdu hezká© Á¼eny pÁ™edvÁĳly vÁĳechno, co Áĳlo. Byla jsem tam evidentněĳ nevÁ-tanÁ½m zÁĳkznÁ-kem, si myslÁ-m.

Ale - byli tam i nÁĳjacÁ- uteÁ•enÁ- ÁCEeÁĳi a tak jsme s nimi zaÁ•ali popÁĳjet, oni nÁĳm pak objednali nÁĳco v malÁ½ch panÁĳcÁ-ch, vypadalo to jako vajeÁ•nÁ½ koÁ^ak, ale chutnalo to jako pepermintka a nahoÁ™e to mÁĳlo kopeÁ•ek ÁĳlehaÁ•ky.

Pilo

se to zvlÁĳtnÁ-m zpÁ-sobem: rukou se na skleniÁ•ku v zÁĳsadÁĳ nesahalo, naklonil ses, vzal si ji do zubÁ-, otoÁ•il hlavou nahoru a nechal si ten obsah pÁ™es ÁĳlehaÁ•ku protÁ©ci rovnou do krku. Po Á™ÁĳdovÁĳ nÁĳkolika panÁĳcÁ-ch jsem si pÁ™estala pÁ™ipouÁĳt ĳakÁ©koliv udÁĳlosti dneÁĳnÁ-ho veÁ•era a absolvovala s klukama tÁĳch pip-Áĳou jeÁĳt nÁĳkolik.

Cesta dobÁ™e dopadla, jen rÁĳno mÁĳ pekelnÁĳ bolela hlava; vzala jsem si z toho ponauÁ•enÁ- a uÁ¼ takovÁ½ xindy, co neznÁĳm nepiju.

Á IMONKA